

## HỒI 39

## Gặp Lại Tổ Tổ

**H**uỳnh Dương bị chiếm đóng quả thật là một bước ngoặt quan trọng đến sự hưng vong của nhà Tùy, cũng là một bước quan trọng trong sự nghiệp tranh bá thiên hạ của Lý Mật.

Lý Mật gia nhập quân Ngõa Cương vào năm Đại Nghiệp thứ mười hai. Người này mưu lược trù mồi, bụng ôm chí lớn, lợi dụng khí thế và thanh danh như mặt trời chính ngọ của Trác Nhượng và quân Ngõa Cương, thêm vào một thân võ công tuyệt thế đã thu phục không ít các đạo nghĩa quân nhỏ ở xung quanh và các thế lực khác, gia tăng lực lượng của quân Ngõa Cương lên mấy lần, đồng thời cũng nhìn ra được nhược điểm chí mạng của quân Ngõa Cương chính là phải dựa vào đường thủy để vận chuyển quân nhu.

Vì vậy y đã đề nghị với Trác Nhượng: "Lấy Huỳnh Dương trước rồi cho binh sĩ nghỉ ngơi, đợi cho binh khỏe ngựa béo rồi mới tranh thiên hạ với người."

Chỉ dựa vào điểm này cũng có thể biết Lý Mật là kẻ hùng tài đại lược, hơn xa Trác Nhượng.

Chỉ cần khống chế được Huỳnh Dương, quân Ngõa Cương có thể giải quyết được vấn đề cung ứng lương thực lâu dài, mở rộng thêm thế lực, uy hiếp trực tiếp đến Đông Đô Lạc Dương, thậm chí là ảnh hưởng đến cả sự liên hệ của ba trung tâm quân sự lớn là Đông Đô Lạc Dương, Kinh Sư và Giang Đô.

Sau khi Trác Nhượng đồng ý, tháng mười năm đó, quân Ngõa Cương bắt đầu tấn công các huyện xung quanh Huỳnh Dương, rồi thừa thế xông thẳng tới Huỳnh Dương thành.

Dương Quảng rất coi trọng truyện này, liền phái một mãnh tướng của mình là Hà Nam Đạo Thập Nhị Quận Thảo Bộ Đại Sứ Trương Tu Đà trấn thủ Huỳnh Dương, suất lĩnh hai vạn tinh binh nghênh chiến.

Người này vô luận là trong triều đình hay trong võ lâm đều rất nổi danh, một bộ Cuồng Phong thương pháp oai chấn thiên hạ, được người đời xưng tụng là thiên hạ đệ nhất

thương thủ, thiên tính kiêu ngạo tự phụ, lúc đó đương nhiên không hề coi một kẻ mới nổi lên như Lý Mật vào đâu cả.

Trước đây mỗi lần quân Ngõa Cương gặp phải Trương Tu Đà đều bị y đánh cho không còn manh giáp, vì vậy mà Trác Nhượng sợ y như sợ hổ. Nghe phong thanh được người ra nghênh chiến là khắc tinh này, họ Trác liền tỏ ý ngập ngừng muốn lui binh, nói: "Người này tinh thông binh pháp, thương thuật cái thế, thủ hạ La Sĩ Tín, Tần Thúc Bảo cũng là dũng tướng thiện chiến, chỉ bằng tạm thời rút lui, ngỏ hầu tính kế sách khác."

Những thuộc hạ khác cũng đều khiếp đảm kinh tâm, không người nào là không gật đầu đồng ý.

Duy chỉ có Lý Mật kịch liệt phản đối, kiên quyết thỉnh cầu Trác Nhượng thống lĩnh quân chủ lực chính diện giao phong, còn bản thân y thì dẫn theo bốn thủ hạ đặc lực Tổ Quân Ngạn, Trầm Lạc Nhạn, Vương Bá Đang, Từ Thế Tích đem theo hơn ngàn hảo thủ, mai phục ở khu rừng phía bắc Đại Hải Tự.

Khi chủ lực của song phương giao chiến, đại quân của Trác Nhượng quả nhiên thất thế liên tục, bị Trương Tu Đà truy kích hơn mười dặm, đến tận Đại Hải Tự.

Lý Mật lập tức suất lĩnh thủ hạ tấn công mặt sau của Trương quân.

Đại quân của Trác Nhượng cũng cùng lúc phối hợp đánh ngược lại. Bị tấn công cả hai mặt, quân Trương Tu Đà thảm bại, thương vong vô số.

Lý Mật cũng đích thân xuất thủ, lấy mạng Trương Tu Đà.

Sau trận chiến này, Lý Mật dương danh thiên hạ, trở thành nhân vật oai vọng nhất trong quân Ngõa Cương, uy thế vượt quá cả đại long đầu Trác Nhượng.

Đoạt được Huỳnh Dương, Lý Mật đã xác lập cơ sở vững chắc cho quân Ngõa Cương, đồng thời làm uy vọng của Tuỳ quân bị thương tổn nặng nề.

Trong tình hình như vậy, Trác Nhượng đành phải để cho Lý Mật tự soái lĩnh một đạo quân, hiệu xưng là Bồ Sơn Công Doanh.

Thì ra Lý Mật xuất thân quý tộc, đời đời đều được thụ phong, vì vậy nên y cũng được kế thừa tước hiệu Bồ Sơn Công, bèn lấy luôn đó làm tên đạo quân của mình.

Dã tâm của người này cực lớn, sau khi lấy được Huỳnh Dương lại có ý muốn đoạt cả Hưng Lạc thương. (thương: đơn vị hành chính nhà Tuỳ)

Vùng này là vựa lúa lớn nhất của Tuỳ thất, vì vậy nên Dương Quảng coi trọng vô cùng, phái ra Hồ Bôn Lang Tướng Lưu Văn Cung soái lĩnh kỵ binh, bộ binh hai vạn năm ngàn người, từ Đông Đô Lạc Dương đông tiến, ý đồ muốn văn hồi tàn cục, đồng thời lại sai Bùi Nhân Cơ tập kích sau lưng quân Ngõa Cương, hy vọng với hai lực lượng này có thể ngăn chặn được Lý Mật.

Cùng lúc đó, Dương Quảng cho thủ hạ đặc lực Vương Thế Sung dẫn quân chính diện giao phong với Lý Mật.

Lúc Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đến Huỳnh Dương, đại quân hai bên vẫn đang giằng co quyết liệt, tình thế căng như dây đàn.

Kể từ sau khi đánh lui được Vũ Văn Vô Địch, lòng tin của hai gã đã tăng lên gấp bội, sau cơn kinh hiểm lại có được rất nhiều kinh nghiệm thực chiến quý báu, nên khi luyện công không còn mù mờ như trước nữa. Sau hơn hai mươi ngày đi đường, cả hai gã đều có những đột phá về cả công lực lẫn tinh thần.

Nếu như những người quen thuộc hai gã ở Dương Châu mà gặp phải hai gã hiện giờ, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc trước sự thay đổi của bọn gã.

Từ Tử Lăng càng lúc càng trở nên nho nhã tiêu sái.

Vai rộng chân dài, thân người vươn thẳng cùng với cặp mắt hổ linh quang lấp lánh dưới vầng trán rộng khiến gã có một mị lực mà người khác không thể cưỡng lại, tuy chỉ mới vừa tròn mười chín tuổi, song đã gây cho người ta ấn tượng gã đã trưởng thành từ lâu lắm rồi.

Khấu Trọng thì lại tràn đầy bá khí.

Tuy gã thấp hơn Từ Tử Lăng đôi chút, nhưng cũng cao hơn người thường đến nửa cái đầu. Vì lưng gã đặc biệt lớn, nên thân hình càng trở nên khôi vĩ.

Nếu nói Từ Tử Lăng là biểu tượng của phiêu dật, thì có thể hình dung Khấu Trọng bằng hai chữ "hào hùng."

Hiếm thấy là lúc nào Khấu Trọng cũng vui đùa cợt nhả, hoà lẫn nó với bá khí oai hùng của gã, tạo nên một tác dụng trung hoà, hình thành phong cách đặc biệt mà chỉ mình gã mới có.

Có điều hai gã vẫn chưa nhận ra được mình đã bước chân vào hàng cao thủ võ lâm, khi qua thành quá quan vẫn cứ nhìn trước ngó sau, định sẵn chủ ý, chỉ cần thấy có dị động là lập tức đào tẩu, chạy càng xa càng tốt.

Trong thời gian này, phòng thủ ở Huỳnh Dương tự nhiên phải nghiêm mật vô cùng, hai gã vừa bước qua cổng thành đã có mấy tên lính Ngõa Cương tới hỏi chuyện.

Tên đi đầu thấy hai gã lưng dắt trường đao, khí phái bất phàm, liền hỏi về gia thế lai lịch, mục đích tới đây của hai gã.

Khấu Trọng bịa đặt một hồi nhưng tên đầu mục kia chừng như vẫn chưa vừa ý: “Người nào ra vào thành đều phải có giấy thông hành của Tổ quân sư. Ta thấy hai người cũng không phải là kẻ đáng nghi, song quân lệnh như sơn, thứ cho ta không thể để hai người vào thành được.”

Hai gã thấy tên đầu mục này khách khí hữu lễ cũng nảy sinh hảo cảm. Từ Tử Lăng thẳng thắn nói: “Thực không giấu gì huynh, lần này tới đây chính là muốn tìm vị tỷ tỷ kết nghĩa kim lan Tố Tố cô nương, tỷ ấy là... hà! Là tỷ nữ của ái nữ đã thất tung của đại long đầu các vị, nếu như vẫn không tin, các vị có thể tìm tỷ ấy để hỏi cho kỹ càng.”

Tên đầu mục chau mày nói: “Không thể nói bừa! Tháng trước tiểu thư vừa mới trở về, làm sao mà thất tung được?”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lập tức tròn mắt ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Ngày hôm đó, hai gã đã tận mắt chứng kiến Trác Nhượng bị Tổ Quân Ngạn cấu kết với quái nhân đánh cho bị thương, tại sao đột nhiên tiểu thư của Tố Tố lại có thể trở về an nhiên vô sự chứ?

Có điều tên đầu mục kia cũng không hoài nghi hai gã, chỉ nói: “Ta cũng biết Tố Tố tỷ, sau khi nàng ta bị lạc với tiểu thư ở Giang Bắc trở về, chính ta đã dẫn nàng đến phủ của đại long đầu. Như vậy đi! Hai người hãy cởi bỏ đao để lại đây rồi đợi ta đi thông báo cho Tố Tố tỷ là được.”

Y ngưng lại giây lát rồi hỏi: “Hai người tên gọi là gì vậy?”

Khấu Trọng cảm kích nói: “Nhờ huynh nói với tỷ ấy là có tiểu Trọng và tiểu Lăng đến tìm là được rồi.” Nói đoạn đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, lộ ra vẻ vui mừng vì Tố Tố vẫn bình an vô sự.

Tên đầu mục dẫn hai gã đến một dịch trạm gần cổng thành để đợi, sau đó lập tức cho người chạy đi báo cho Tổ Tổ biết tin.

Hai gã bị giam trong một gian thạch thất nhỏ, cửa khoá chặt bằng dây xích lớn, xem chừng như đây là một ngục thất nhỏ. Khấu Trọng không hiểu nói: “Rõ ràng là Trác Nhượng đã bị quái nhân đó đánh bị thương, tại sao nữ nhi của lão lại được cứu về nhỉ?”

Từ Tử Lăng cười khố nói: “Ngươi cho rằng ta có thể nghĩ ra đáp án ư? Hà... toà thành này phòng thủ thật thâm nghiêm, Ngõa Cương quân cũng không phải tầm thường đâu. Ta thấy dù Tổ Tổ tử có chịu đi cùng chúng ta, e rằng chúng ta cũng không có bản lĩnh dẫn tử ấy rời khỏi đây.”

Khấu Trọng cười cười nói: “Ngươi đừng có bi quan như vậy nữa, thế nào chả có cách. Tử như tìm cách ăn trộm bà nó vài tấm giấy thông hành là được rồi! Hắc! Ai mà ngờ được cái tên Tổ Quân Ngạn có trọng trách cấp phát giấy thông hành đó lại là một tên phản tặc chứ, ngươi thấy chúng ta có nên vạch trần hắn trước mặt Trác Nhượng hay không?”

Từ Tử Lăng nói: “Ngươi nghĩ đi đâu mà xa vậy? Hiện giờ ta sợ nhất chính là gặp phải bà nương thối Trầm Lạc Nhạn và đám thủ hạ của nàng ta, như vậy thì lộ hết hành tung.”

Khấu Trọng lạc quan vô cùng, chỉ nghe gã đặc ý nói: “Trầm bà nương đó là Tiểu Quân Sư của Lý Mật, tự nhiên là phải theo quân đi đánh trận rồi. Chủ tử có chuyện, hồ quần cầu đảng ở dưới tất nhiên phải ở bên thị hầu. Ngươi đúng là lo lắng hão huyền.”

Sau đó gã lại nói: “Xem ra quân Ngõa Cương có quy củ hơn quân Giang Hoài của lão gia tử rất nhiều, nếu không phải ta đã có chủ ý khác thì gia nhập quân Ngõa Cương cũng không phải chuyện tồi lắm đâu.”

Từ Tử Lăng ậm ừ một tiếng, không trả lời gã, bắt đầu nhắm mắt hành công.

Những ngày gần đây, bất luận là ngồi hay nằm hai gã đều rất tích cực luyện công.

Khấu Trọng vốn cũng chẳng phải người siêng năng, nhưng sau trận chiến với Vũ Văn Vô Định, gã cũng nhận ra con đường duy nhất để giữ mạng nhỏ của mình chính luyện võ công cho thật giỏi, vì vậy nên ra sức luyện công, sự tích cực và dụng tâm so với Từ Tử Lăng chỉ hơn chứ không kém.

Hai gã nhanh chóng tiến nhập cảnh giới chí tịnh mà những người luyện võ bình thường nằm mơ cũng mong đạt được, chân khí nội thể dâng trào, vận hành không ngưng nghỉ.

Thời gian cứ thế trôi đi.

Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở.

Hai gã sinh ra cảm ứng, cùng lúc mở mắt nhìn về phía cửa.

Tố Tố mang theo một làn hương thoang thoảng chạy tới, ôm chặt lấy hai gã. Nàng đã hao gầy đi không ít, nhưng vẫn yêu kiều tuyệt mỹ như xưa.

Cả ba vừa khóc vừa cười, mừng mừng tủi tủi, không nói được câu nào nên lời.

Vì có ngoại nhân bên cạnh, nên cuối cùng Tố Tố cũng phải lưu luyến rời hai gã ra, mặt ràn rụa nước mắt nói: "Ta còn tưởng rằng mình đã vĩnh viễn không được gặp hai người nữa rồi chứ. Ôi!"

Nàng lại ôm chặt hai gã vào lòng, khóc lên rung rúc.

Đám binh sĩ bên ngoài thấy ba người tử đệ tình thâm, trong lòng lấy làm cảm động, liền khẽ khếp cửa lại để ba người hàn huyên tâm sự.

Khấu Trọng nâng cầm Tố Tố lên, thấy lệ tuôn như suối, đau lòng nói: "Tố Tố tử đừng khóc nữa, tử nên cười mới đúng."

Từ Tử Lăng đỡ lấy vai nàng: "Tố Tố tử, có phải tử có điều gì tủi thân không?"

Tố Tố nuốt nước mắt, lắc đầu nói: "Không! Tiểu thư đối với ta rất tốt! Ôi! Hai người giờ đây vừa cao to vừa khoẻ mạnh, nhất định là đã làm cho nhiều cô gái phải xiêu lòng."

Khấu Trọng ngần ngừ nói: "Ngược lại thì có. Những mỹ nữ mà bọn đệ gặp phải, ngoại trừ tử ra thì người nào người nấy đều muốn đánh muốn giết, vì thế bọn đệ mới đến đây tìm tử đây này."

Tố Tố đã quen với kiểu nói đùa của hai gã, bật cười hích hích nói: "Vẫn là cái thói đó! Ôi! Đệ không biết người ta đã vì hai huynh đệ các người mà chảy bao nhiêu lệ đau."

Từ Tử Lăng muốn làm nàng vui, liền cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên nói: "Vậy thì thật kỳ lạ, tại sao đôi mắt của tử lại có thể càng khóc càng đẹp vậy nhỉ?"

Tố Tố ôm bụng cười, ôm chặt lấy hai gã.

Ba người tử đệ tình thâm, tuy không hề tị hiềm thân thiết, nhưng chẳng có chút cảm giác nhục dục giữa nam và nữ.

Khấu Trọng ghé miệng vào sát vành tai nhỏ nhắn của nàng nói: "Lý đại ca đâu?"

Tố Tố khẽ rung người lên, ngẩng khuôn mặt vẫn còn long lanh ngấn lệ lên nói: "Huynh ấy đưa ta về đây, sau đó đi Đông Đô rồi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn thần sắc nàng liền biết ngay vị hảo tử tử này đã có tình cảm sâu đậm với Lý Tĩnh rồi.

Từ Tử Lăng chau mày nói: "Huynh ấy không bảo tử cùng đi sao?"

Tổ Tổ cúi đầu nhẹ giọng đáp: "Là ta không chịu đi cùng huynh ấy, huynh ấy là nam tử hán, là anh hùng trong thời loạn thế này, tự nhiên phải nhân lúc tuổi trẻ mà đi sáng lập sự nghiệp cho riêng mình."

Hai gã nghe nàng nói vậy đều cảm thấy kính nể.

Khấu Trọng thừa cơ nói: "Hai người bọn đệ tuy là nam tử hán nhưng không phải là anh hùng gì cả, Tổ Tổ tử hãy đi theo bọn đệ đi."

Tổ Tổ giật mình nói: "Ta phải hồi tiểu thư đã."

Từ Tử Lăng vội nói: "Tử mà lưu lại đây e rằng khó toàn mạng. Bọn đệ đã tận mắt chứng kiến Tổ Quân Ngạn cấu kết với người ngoài đánh bị thương lão gia nhà tử đó."

Tổ Tổ ngạc nhiên nói: "Nói nhảm! Lão gia vẫn đang khỏe mạnh, làm sao mà bị thương được."

Khấu Trọng ngây người nói: "Vậy tiểu thư của tử có phải đã bị người ta bắt cóc không?"

Tổ Tổ lắc đầu nói: "Đương nhiên không có chuyện đó rồi."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hoang mang nhìn nhau, cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Từ Tử Lăng liền thử thăm dò: "Vậy tiểu thư của tử có phải đột nhiên biến mất trong một khoảng thời gian, sau đó lại đột nhiên trở lại đúng không?"

Tổ Tổ đáp: "Khi ta trở về, tiểu thư vẫn còn đi du ngoạn bên ngoài, tháng trước thì mới về tới đây, còn do Tổ quân sư đích thân đưa về nữa."

Khấu Trọng vỗ đùi đánh đét nói: "Tên Tổ Quân Ngạn này thật là狡 hoạt, người tốt người xấu đều do hắn đóng cả."

Từ Tử Lăng liền đem chuyện hôm đó Trác Nhượng bị thương kể lại.

Tổ Tổ nghe mà sắc mặt đại biến, cuối cùng kiên quyết nói: "Dù thế nào ta cũng phải nói với tiểu thư để nàng báo cho lão gia biết! Ôi! Hai người nói vậy ta mới sực nhớ ra, sau khi tiểu thư trở về đã gầy ốm đi không ít, hơn nữa còn rất ít mắng nhiếc chúng ta như trước nữa."

Khấu Trọng thất thanh nói: “Cái gì? Nàng ta thích mắng nhiếc người dưới sao? Tại sao tỷ nói nàng ta rất tốt với tỷ vậy?”

Tổ Tổ thực thà nói: “Tính tình của nàng không được tốt lắm, nhưng tâm địa thì rất tốt. Ta đã theo tiểu thư bao năm làm sao mà không hiểu chứ.”

Tiếp đó lại cầm tay hai gã cầu khẩn: “Hai người nể mặt tỷ tỷ này, giúp tiểu thư và lão gia một lần có được không? Nếu để loại người như Tổ Quân Ngạn trong quân, sớm muộn rồi cũng sẽ xảy ra đại họa. Nếu hai đệ nói đúng sự thật, lão gia nhất định sẽ tin tưởng.”

Khấu Trọng nói: “Làm sao mà lão không tin cho được? Nếu không ở đó làm sao chúng ta biết rõ mọi tình tiết như vậy?”

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: “Chuyện này ta thấy nên trực tiếp hỏi Trác lão gia thì ổn thoả hơn.”

Tổ Tổ thấy hai gã đã đồng ý, liền vui mừng nói: “Có thể gặp được lão gia hay không toàn do tiểu thư quyết định, các đệ phải thuyết phục được nàng ta trước đã.”

Khấu Trọng nói: “Chuyện không thể chậm trễ, chúng ta lập tức đi gặp tiểu thư của tỷ thôi.”

Tổ Tổ thoáng đỏ mặt nói: “Chuyện này cũng phải do tiểu thư quyết định, các đệ chịu khó đợi ở đây một lát, vì dù cho tiểu thư chịu gật đầu rồi thì cũng phải đợi có phê văn chính thức, hai đệ mới được lưu lại trong thành.”

Hai gã chỉ đành nhìn nhau cười khổ.

Chẳng ngờ đợi đến nửa đêm vẫn không thấy có tin tức gì. Cũng may là cơm canh trà nước đều được chuẩn bị đầy đủ, hai gã ăn no liền nằm xuống luyện công để quên đi cái cảm giác bị cầm tù.

Sáng hôm sau khi Từ Tử Lăng tỉnh lại đã thấy Khấu Trọng ngồi ngậy ra như tượng đá, ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Khấu Trọng mếu máo nói: “Không biết có phải luyện công quá lửa hay không mà ta không thể ngưng tụ chân khí ở Thiên Linh huyết nữa.”

Từ Tử Lăng kinh hãi kiểm tra thử rồi biến sắc nói: “Ta cũng vậy, e rằng đã có người hạ độc trong thức ăn rồi.”

Khấu Trọng trầm ngâm nói: “Xem ra là loại giống như là Tán Công Hoàn, không biết kẻ nào muốn hại chúng ta nhỉ?”

Từ Tử Lăng nhắm mắt vận khí, đột nhiên cảm thấy đan điền nóng lên, chân khí lại dần dần tụ hợp. Gã vội mở mắt vui mừng nói: "Người thử xem, ta dường như lại ngưng tụ được chân khí rồi."

Cả hai vội ngồi thẳng dậy, nhắm mắt vận công, trong chốc lát toàn thân đã đầm đìa mồ hôi, mùi thuốc thoang thoảng bốc lên xung quanh.

Chính bản thân hai gã cũng không ngờ rằng mình lại lợi hại đến vậy, ngay cả chất độc trong cơ thể mà cũng có thể ép được ra ngoài, đang thầm hoan hỉ thì cửa sắt chợt mở ra.

Hai gã nghe thấy tiếng xích sắt, liền lập tức lau hết mồ hôi trên mặt, ra vẻ chán nản ngồi gục xuống, bên trong lại âm thầm vận công giới bị.

Người bước vào chính là mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên nhưng lòng dạ thì độc như xà huyết, Trầm Lạc Nhạn. Chỉ thấy nàng ta cười khanh khách bước đến trước mặt hai gã, khom người thì lễ nói: "Chào hai vị công tử!"

Khấu Trọng hé mắt nhìn trộm sau lưng nàng, thấy chỉ có một tên thủ vệ canh giữ thiết môn, liền yên tâm, giả vờ phẫn hận hỏi: "Tại sao cô nương lại muốn hại chúng ta? Nếu là anh hùng thì thả chúng ta ra quyết một trận công bằng xem nào?"

Trầm Lạc Nhạn cười tươi như hoa, nhu mì nói: "Người ta muốn các ngươi yên tĩnh một chút thôi mà! Có điều nếu không có thuốc giải, hai vị công tử đừng hòng được hoạt bát như xưa. Nhưng hai vị tuyệt đối không nên trách người ta, tỷ tỷ đây chỉ phụng mệnh Mật công hành sự, đề phòng tất cả những nhân vật khả nghi mà thôi."

Từ Tử Lăng tức giận nói: "Người có biết chúng ta là khách quý của nữ nhi bảo bối của đại long đầu các ngươi không?"

Trầm Lạc Nhạn nhàn nhã nói: "Đương nhiên là ta biết. Hiện giờ tất cả thành Huỳnh Dương này đều nằm trong sự quản hạt của nữ nhân xấu xa ta đây. Nếu như không phải ta nhìn thấy văn kiện xin hộ tịch của Trác Kiều viết cho các ngươi, thì ta cũng đâu biết hai vị công tử đã đại giá quang lâm chứ?"

Khấu Trọng chán nản nói: "Có phải người thêm chồng lắm rồi không? Ta có thể nể mặt mà nhận đỡ người làm vợ mà!"

Song mục Trầm Lạc Nhạn thoáng hiện sát cơ, chậm rãi quan sát Khấu Trọng một hồi, sau đó lại nhìn Từ Tử Lăng, mỉm cười nói: "Không gặp mấy ngày mà các ngươi đã trở nên anh tuấn hơn rất nhiều, có điều như vậy vẫn chưa đủ để lọt vào mắt Trầm Lạc Nhạn này đâu. Các

ngươi đều là kẻ thúc thời vụ, nếu như chịu ngoan ngoãn nói ra hạ lạc của Dương Công Bảo Khố thì ta sẽ tha mạng, bằng không ta sẽ giết chết các ngươi, như vậy thì không ai có thể chiếm được phần lợi này nữa.”

Từ Tử Lăng bật cười nói: “Ta còn tưởng ngươi đặc biệt hơn kẻ khác, chẳng ngờ nói cho cùng cũng là hạng tham tài háms vật.”

Trầm Lạc Nhận thở dài một tiếng.

Hai gã biết nàng sắp xuất thủ, vội vận tập công lực, toàn thân giới bị.

Chính vào lúc này, có tiếng quát lớn vang lên: “Kẻ nào dám can Trác Kiều này?”

Trầm Lạc Nhận thoáng biến sắc, như rất muốn lập tức xuất thủ kết liễu hai gã, nhưng đưa tay lên rồi lại thu về, đứng nép sang một bên.

Nhân ảnh thoát hiện, một nữ nhân dáng người to lớn như nam nhân, khác xa so với hình tượng đại tiểu thư trong đầu hai gã bước vào, phía sau là Tổ Tổ mặt đầy phần nộ.

Trầm Lạc Nhận cúi mình thi lễ: “Kính chào công chúa!”

Trác Kiều trợn tròn đôi mắt to như chuông đồng lên: “Trầm quân sư có còn coi ta là tiểu thư nữa không? Tại sao hôm qua ta đã nói muốn gặp hai tên tiểu tử này mà đến giờ vẫn chưa chịu thả người?”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngây ra như phỗng nhìn chăm chăm vào vị tiểu thư mà không có chút dáng vẻ “tiểu thư” này.

Kỳ thực nàng ta cũng có thể coi là người ngũ quan đoan chính, có điều gò má còn cao hơn cả Cao Viên, tóc rậm mây thô, thân hình to lớn, lại đánh phấn bôi son quá nhiều nên không ra loại gì hết, khiến cho bất kỳ nam nhân nào mới nhìn cũng phải buồn nôn.

Nhìn bề ngoài, Trầm Lạc Nhận dường như không dám kháng cự lại vị tiểu thư này, chỉ thấy nàng cười cầu hoà nói: “Lạc Nhận chỉ muốn hỏi họ theo quan lệ mà thôi! Hiện giờ tiểu thư có thể mang người đi được rồi. Còn phê văn thì lát nữa sẽ có người mang tới.

Lần này đến lượt hai gã cảm thấy kinh hãi.

Trầm Lạc Nhận làm sao dễ dàng bỏ qua cho hai gã như vậy?

Trác Kiều thấy nàng ta nhún nhường như vậy nên cũng không truy cứu gì thêm nữa. Chỉ nghe nàng quát lớn: “Hai tên nô tài các ngươi còn không bỏ dậy đi với ta, định ngồi đó cả đời chắc.”

Hai gã đưa mắt nhìn Trần Lạc Nhạn đang mỉm cười và dáng vẻ lo lắng của Tố Tố, không biết nói gì, đành khổ sở bò dậy.

Trong tai chợt vang lên tiếng truyền âm cảnh cáo của Trần Lạc Nhạn: “Không được nói ta đã hạ độc các ngươi, ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận mà còn giết chết các ngươi nữa.”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>